

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Eosdem plerumque imperfectos, & veris virtutibus vacuos remanere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

§. 3.

Eosdem plerumque imperfectos, & veris virtutibus vacuos remanere.

Postremum periculum esse diximus, à solidarum virtutum inopiâ. Quando ipso usu atque experimento compertum est: eos qui, priusquam in sese perfectè abnegandis, comparandisque solidis ac veris virtutibus (quarum sanè Schola certissima & compendiosissima est IESUS Christus crucifixus) multum studij atque operæ posuerint, ad arcanam illam, & sinè medio (ut ajunt) cum Deo adhæsiōnem nituntur, atque à recepta disciplina remotas, usumque communem transcendentis orandi vias, incautiùs confestantur; non temerè ullam virtutem egregiam acquirere, sed plerumque jacere in infimis; inolitris nimirum affectibus, & vitiorum fibris nusquam evulsis: eò difficiliore remedio, quò magis se arbitrantur profecisse.

Hinc enim illos per sæpe videas, cæcâ quadam philautiâ occupatos, præfidentes sibi atque plus æquo tribuentes, odio fastidio alios præ se despicientes, proprii sensûs ac iudicij pertinaces, communium negligentes, singularia festantes, ad majorum ductum & obedientiam difficiles, atque ad externa pietatis opera, quibus à Deo ad proximum avocari videantur, parum propensos: quò diviniōribus (ut ipsi autumant) cogitationibus atque exercitationibus occupati sint: cum magis inertis & falso quodam distineantur spiritûs otio, quàm germanâ contemplatione perfruantur. Sincera quippe divinitatis contemplatio, solidarum virtutum, non noverca, sed mater esse solet: estque nominatim falsæ atque fucatæ contemplationis indicium, si quis inde restingui aut tepescere in se sentiat simplicis ac promptæ obedientiæ studium, ac zelum salutis animarum; cum è contra legitimus contemplator sciat (quod ajunt) Deum pro

D 2

Deo

Deo libenter relinquere, & promptus sit ad Domini vocem, (hoc est ad quamlibet Rectoris iussionem) etiam suum Isaac hoc est risum & gaudium suum, sive illam omnem quam in contemplationis quiete præcipit, suavitatem, ipsi Domino sacrificare. Alioqui enim [ut rectè admonet magna illa contemplatrix S. Terefia] quòd nolimus per obedientiam dis-

*L. fundat.
cap. 5. apud
Lencic.*

*Serm. 46.
in Cant.*

*Serm. 57.
in Cant.*

trahi, potissima causa est amor proprius; qui hic (inquit) a deò subtiliter se insinuat & intermiscet, vix ut discerni possit; quòd scilicet potius nobis ipsis, quàm Deo placere velimus. Unde è diverso ipsa exclamat: O beata obedientia! o beata, qua illius causà contingit, distractio. Quemadmodum & S. Bernardus monet deditum contemplationi, ne propriæ amore quietis, de sanctæ obedientiæ actibus quicquam detrahat. Alioqui, inquit [quod quidem ad complexum amoris mystici attinet] non dormiet tecum Sponsus in lecto uno, illo præfertim, quem tibi pro obedientiæ floribus, urticis inobedientiæ aspersisti. Quod autem ad zelum animarum, is alio in loco disertè docet, hoc habere veram & castam contemplationem, ut mentem accendat ad multos acquirendos Deo, qui eum similiter diligant.

Quòd si ij, de quibus agimus, in hæc fortè vitia non incidant; at saltem, quod hic contendimus, plerumque imperfecti permanent, neque ad ullius virtutis solidæ perfectionem perveniunt. Nam ferè sterilis est, & ad virtutis usum minùs accommodata contemplatio, quæ non descendit ad singula, quæ manum operi non admovet, sed semotis ab usu rerum contenta theorematis, nunquam in actuoso pulvere & ipso virtutum exercitio versatur: quarum equidem leges atque exempla constat, ex Christi vita ac passione potissimum esse requirenda.

Ut vel hinc appareat quàm miserè illos in fraudem impellat, præproperum suum sublimioris contemplationis, & intimæ cum Deo conjunctionis studium, dum spiritualis fru-

fructus inanes, & verã virtutis vacui remanent: quia neque germanam ac legitimam contemplationem assequuntur, ad quam non ut oportet, aspiraverint; neque à virtutibus solidis se satis instructos atque paratos inveniunt, ut quarum studium præfestinè reliquerunt. Ita dum omisiss consuetis medijs, finem ac terminum inconsulto impetu affectant, neque finem obtineat, neque in medijs utiliter consistunt, sed otio sterili aut labore stulto deluduntur; sicut scriptum est: *Labor stultorum affliget eos, qui nesciunt in urbem pergere*; hoc est, viam rectam aptamque methodum, ad quemque finem adhibere.

Ecdl. 20.

Proindeque, ut ego existimo, agit id plerumque occultã fraude serpens antiquus; ut quos à virtutis pietatisque studio, sæcularium illecebrarum objectu nequit avertere, eos amplioris boni obtentu frustretur sine laboris sui; ne scilicet unquam ad perfectionem evadant; quin potius sese in gravia discrimina, eaque improvisa, induunt, & subinde etiam absque remedio corruant.

Ex quibus omnibus id conficitur, qui scopus erat capitæ præsentis: Eos qui relictã communi viã & Sanctorum passim pressã vestigijs, ignota quærunt diverticula, & semitas non tritas temerè consecretantur, multis erroribus ac periculis esse obnoxios; & sæpe vel in præcipitia, aut etiam in latronum insidias incidere, vel cacã nocte deprehenso in tenebris ambulare, vel ipsã callium perplexitate delusos, eò unde cœperant, redire, & se in eodem quasi vestigio invenire.

Nunquam aberravit quisquis viam regiam secutus est, viam inquam crucis, & perfectæ sui ipsius abnegationis.

Quòd si fortè te Deus, in via spiritus ambulantem, & in sancta quadam solitudine degentem, de medio rubi ardentis vocet ad propinquiorem suæ divinitatis contemplationem, tunc eas licet, & videas visionem magnam: sed
ita

ita si prius cum Mose, calceamenta de pedibus detraxeris; hoc est, si ad exemplar IESU Christi crucifixi, diligenter te in studio propriae abnegationis exercueris, si omnes carnales & terrenos affectus exueris; ut sic ad secretam Dei visionem admissus, coram igne illo consumente, puris vestigijs & mundo corde possis assistere. Quanquam neque ei qui divinitatem ita de propinquo contempletur, deponendam omnem passionis Christi memoriam, satis indicet species ipsa rubi, in quo sese Deus singulariter spectandum præbuit. Quid enim est rubus ardens in monte, nisi Dei filius spinis obsitus, & plagis confectus, præ amore moriens in cruce? aut quid aliud fuit tota vita & passio Salvatoris, nisi incensus ardor amoris, in rubo perpetui doloris?

CAPUT IV.

Etiam ijs qui perfecti sint, passionis Christi memoriam, aut devotam circa Crucifixum occupationem non esse omit-
tendam.

§. I.

Non omnes perfectos ad unionem mysticam vocari: & quos Deus vocat, non continuo ad summam sui contemplationem aut fruitionem admittere.

Hæc consideratio non unam continet nostri pronuntiationi rationem.

In primis enim, (ut prædiximus, & observat Blossius aliique Magistri spirituales, & tradit etiam nominatim S. Bernardus) non omnes, etiam qui perfectionem assecuti videan-

*Serm. 31.
in Cant.*